Belinda Bauer

Opgesloten



A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Zesenveertig dagen

De geluiden van het ziekenhuis drongen gedempt en van heel ver weg tot Lucy door. Ze werd zich bewust van een grote hand die de hare vasthield – sterk, droog en warm.

Jonas, dacht ze met een plotseling opkomend schuldgevoel.

Ze bewoog stijfjes haar hoofd en deed haar ogen open in de verwachting bezorgdheid, opluchting – zelfs boosheid – in zijn ogen te zien.

In plaats daarvan had ze één krankzinnig ogenblik lang het idee dat ze door een scheur in de tijd was gezogen en getrouwd was met een kleine jongen met zo'n angstige uitdrukking op zijn gezicht dat ze in elkaar kromp en zijn hand vastgreep alsof hij degene was die viel.

'Jonas!'

Haar keel schuurde en het woord klonk als rauw gekras, maar het maakte hem in één klap ouder en zijn ogen liepen onmiddellijk vol met alle emoties die ze had verwacht daar aan te treffen toen ze de eerste keer naar hem keek – ook de boosheid.

Het kon Lucy allemaal niets schelen. Haar ogen stonden vol tranen. Jonas – inmiddels weer een man – hield haar vast in zijn armen en ze liet zich volledig gaan in de kromming van zijn elleboog, terwijl hij zich over haar heen boog en zachte, tedere dingen in haar haren fluisterde.

'Ik meende het niet echt,' snikte ze, maar ze kon haar eigen gedempte woorden zelf niet eens verstaan.

Bovendien was ze er ook niet van overtuigd of het wel waar was.

Drieëntwintig dagen

Margaret Priddy werd gewekt door de heldere lichtstraal waarop ze al jarenlang vol angst en verlangen wachtte.

Eindelijk, dacht ze, ik ga eindelijk dood. Tranen van verdriet vermengden zich op haar gerimpelde wangen met tranen van vreugde.

Ze lag hier – of op een soortgelijke plek – al sinds haar val, slap, roerloos en afhankelijk van anderen voor al haar basisbehoeften. Eten, water, warmte. Het toilet – wat de verpleegkundigen uitvoerden alsof haar waardigheid was verlamd in plaats van haar lichaam. Gezelschap…

De verpleegkundigen deden hun best.

'Goedemorgen, Margaret! Wat een prachtige ochtend!'

'Goedemorgen, Margaret! Lekker geslapen?'

'Goedemorgen, Margaret! Het regent weer!'

Daarna was hun inspiratie echter meteen al uitgeput of kwebbelden ze aan één stuk door over hun stapavondje waarop ze stomdronken waren geworden of de schier eindeloze successen van hun kinderen op school. Een meedogenloze opeenvolging van opgewekte drukte met flinke boezems en zwabberende bovenarmen. Het doorbreken van de stilte was aanvankelijk nog wel welkom, maar geconfronteerd met zoveel oppervlakkigheid snakte Margaret er al snel weer naar om alleen te zijn.

Ze was dankbaar. Natuurlijk was ze dat. Dankbaar en beleefd – precies zoals een Engelse dame zich onder de omstandigheden behoorde te gedragen. Ze konden natuurlijk onmogelijk van haar dankbaarheid op de hoogte zijn, maar ze probeerde het met haar ogen te laten blijken en had de indruk dat sommigen van hen het wel begrepen. Peter begreep het, maar Peter was dan ook altijd al een gevoelige jongen geweest.

Nu – terwijl haar ogen brandden van het licht – dacht Margaret Priddy aan haar zoon en kregen de tranen van verdriet de over-

hand. Peter was vierenveertig jaar oud, maar ze zag hem in gedachten nog altijd voor zich als de vijfjarige jongen die, in een blauwe korte broek en een T-shirt met Batman erop, tijdens hun allereerste strandvakantie over het kiezelstrand in Minehead rende.

Ze zou haar kleine jongen alleen achterlaten.

Ze wist dat het dwaas was, maar zo voelde het nu eenmaal.

Ze ging dood en hij zou helemaal alleen zijn.

Toch ging ze dood. Eindelijk. Het was precies zoals ze zich dat had voorgesteld – wit, aangenaam en pijnloos.

Pas toen ze iets zwaars voelde drukken op het bed dat haar thuis was, drong het tot haar door dat dit niet het begin was van haar reis naar het hiernamaals, maar dat er iemand met een zaklamp in haar kamer was.

Iemand die onuitgenodigd haar huis, haar kamer, haar bed en zelfs de lucht vlak voor haar gezicht binnendrong…

Elke vezel van Margaret Priddy's lichaam schreeuwde het uit in reactie op het gevaar.

Helaas was elke vezel van haar lichaam vanaf haar nek naar beneden drie jaar eerder voorgoed van haar hersenen losgekoppeld toen de oude Buster – het betrouwbaarste van al haar paarden – op een stuk ijs door zijn knieën zakte en haar voorover met haar hoofd tegen een houten telefoonpaal gooide.

In plaats van schreeuwen, slaan en vechten voor het laatste stukje van haar leven dat haar nog restte, knipperde ze dus slechts angstig met haar ogen toen de moordenaar een kussen op haar gezicht drukte.

Hij wilde haar geen pijn doen. Hij wilde haar alleen maar dood hebben.

Toen hij Margaret Priddy met haar eigen luchtig opgeschudde hoofdkussen smoorde, voelde de moordenaar een golf van losgelaten spanning door zich heen trekken als een oud horloge dat barstte, duizend minuscule radertjes om zich heen verspreidde en strak opgewonden veren alle kanten op deed stuiteren zodra het knellende omhulsel om hem heen openbrak.

Hij snikte opeens van opluchting.

Het hoofd van de oude vrouw voelde onder het kussen geruststellend ver weg en vaag aan. De onnatuurlijke roerloosheid van

haar lichaam ervoer hij als toestemming om door te gaan en dat deed hij dus. Hij drukte bewust veel langer met zijn volle gewicht op het kussen dan nodig was.

Toen hij het eindelijk weghaalde en met zijn zaklamp in haar gezicht scheen, was de enige waarneembare verandering in Margaret Priddy dat het licht in haar ogen was gedoofd.

Ziezo, dacht de moordenaar bij zichzelf. Dat was gemakkelijk.

Eerst Lucy – en nu dit weer.

Agent Jonas Holly leunde tegen de muur en zette zijn helm af, zodat zijn plotseling klamme hoofd kon ademen.

Het lichaam op het bed had tijdens zijn huwelijk op het orgel gespeeld. Hij kende haar al sinds zijn jeugd.

Hij kon zich de tijd nog herinneren. Toen was hij nog te klein om zich er iets van aan te trekken dat het niet stoer was om ergens van onder de indruk te zijn. Hij had naar mevrouw Priddy staan zwaaien toen ze op dat ongelooflijk grote, grijze paard voorbijkwam – en ze had teruggezwaaid. In de tussenliggende vijfentwintig jaar had dat tafereel zich tientallen keren herhaald, maar hadden de hoofdrolspelers zich steeds verder ontwikkeld. Margaret die ouder werd, maar altijd even levenslustig bleef; hijzelf die steeds langer en breder werd, en kwam en ging – de universiteit, Portishead, op bezoek bij zijn ouders thuis toen ze nog leefden. Ook het paard veranderde en de grijze maakte plaats voor een lange reeks vergelijkbare dieren totdat Buster zijn intrede deed. Mevrouw Priddy was altijd al dol geweest op paarden die te groot voor haar waren. 'Hoe groter ze zijn, des te liever,' had ze eens tegen hem gezegd, terwijl hij omhoogstaarde om haar aan te kijken en probeerde de aanblik van Busters warme, trillende schouder te vermijden.

Nu was Margaret Priddy dood. Het was eigenlijk een zegen – het arme mens. Op dat moment voelde Jonas Holly zich echter alleen maar verward en misselijk bij het idee dat er in de nacht op een of andere manier een soort vreemde magie had plaatsgevonden die leven in dood veranderde, warmte in kou en deze wereld in de volgende.

Wat die volgende wereld ook mocht inhouden. Jonas had slechts een vaag, onreligieus vermoeden dat het er waarschijnlijk best meeviel.

Dit was niet zijn eerste dode; als dorpsagent had hij zijn portie wel gehad. Toen hij Margaret Priddy daar zo zag liggen, was dat echter een onverwacht harde klap voor hem geweest. Hij hoorde de verpleegkundige de trap op komen, dus hij zette zijn helm weer op en veegde zijn gezicht snel af aan zijn mouw in de hoop dat hij er niet zo misselijk uitzag als hij zich voelde. Hij was een meter negentig en mensen waren kennelijk gek genoeg van mening dat hoe langer je was, des te sterker je spreekwoordelijke ruggengraat diende te zijn.

De verpleegkundige glimlachte naar hem en hield de deur achter zich open voor dokter Dennis, die zoals altijd een beige katoenen broek en poloshirt droeg – alsof hij in een Australische soap speelde en elk moment in een Cessna kon worden weggevoerd om patiënten in de afgelegen, zinderende binnenlanden te behandelen tegen een slangenbeet in plaats van in een natte januarimaand in een cottage in Exmoor de dood te moeten vaststellen van een bejaarde vrouw.

'Hallo, Jonas,' zei hij.

'Hé, Mark.'

'Hoe gaat het met Lucy?'

'Goed, hoor, dank je.'

'Mooi.'

Jonas had Mark Dennis ooit na een rugbywedstrijd in een meterglas bier zien kotsen, maar nu was de dokter een en al zakelijkheid, en was zijn regelmatige, gebruinde gezicht vertrokken in een professioneel masker van bedachtzaam medeleven. Hij liep naar het bed en onderzocht Margaret Priddy.

'Een aardige vrouw,' merkte hij op om toch maar iets te zeggen.

'Heel aardig,' zei Jonas Holly en hij meende het ook echt. 'Waarschijnlijk een zegen dat ze dood is. Voor haar, bedoel ik.'

De verpleegkundige glimlachte en gaf hem een zakelijk knikje, maar Mark Dennis zweeg en toonde opmerkelijk veel belangstelling voor het gezicht van Margaret Priddy.

Jonas keek de kamer rond. Iemand had een kitscherige engel van zilverfolie boven het bed gehangen en deze draaide traag rond als een kindermobiel. Op de ladekast was een zestal kerstkaarten nonchalant opzijgeschoven om ruimte te maken voor een aantal nuttige zaken. Een van de kaarten was omgevallen en Jonas' vingers jeukten om hem weer rechtop te zetten.

In plaats daarvan dwong hij zichzelf naar het lijk van de oude vrouw te kijken. Niet eens zo oud, hield hij zichzelf voor, pas in de zestig. Doordat ze aan haar bed gekluisterd was, had ze echter ouder en breekbaarder geleken.

Hij bedacht dat Lucy op een dag ook zo breekbaar zou zijn. Hij probeerde zich te concentreren op Margaret op het bed en niet op zijn mooie vrouw.

Haar lippen die vol vlekken zaten van gal en doorweekte pijnstillers…

Jonas drong het beeld met kracht terug en haalde diep adem. Hij concentreerde zich en probeerde zich voor te stellen wat de laatste woorden van Margaret Priddy konden zijn geweest vóór het ongeluk waarbij haar ruggengraat en haar strottenhoofd met één krakende klap werden verbrijzeld. De laatste woorden, gesproken in onwetendheid, drie jaar voor het verscheiden van de rest van haar lichaam. Jonas vermoedde dat het waarschijnlijk was geweest: 'Vooruit, Buster!'

'Blij dat je er bent, Jonas,' zei Mark Dennis. Toen hij zich omdraaide om hem aan te kijken, zag Jonas bezorgdheid op het gezicht van de arts. Zijn intuïtie roerde zich onrustig.

'Haar neus is gebroken.'

Ze keken allebei naar de verpleegkundige, wier glimlach ogenblikkelijk verdween. Ze kwam snel naast de dokter staan die haar vingers over de brug van Margaret Priddy's neus leidde.

'Voel je het?'

Ze knikte en trok een lelijk makende frons.

'De huid vertoont geen wonden of kneuzingen,' merkte Mark Dennis op zijn gebruikelijke irritante, peinzende manier op. 'Ik ben natuurlijk geen technisch rechercheur, maar volgens mij is dit niet veroorzaakt door een harde klap.'

Jonas had een gruwelijke hekel aan mensen die naar Amerikaanse misdaadseries keken.

'Wil jij ook even voelen, Jonas?'

Niet echt. Hij was echter politieagent en moest wel…

Hij slikte hoorbaar iets weg en raakte de neus aan. Deze was koud en benig, en deed Jonas – een overtuigd vegetariër – aan rauwe koteletten denken. Mark Dennis leidde zijn hand en Jonas voelde de breuk in Margaret Priddy's neus korrelig onder zijn vingers be-

wegen. Kippenvel kroop omhoog tot aan zijn schouders, en hij liet los en deed een stap naar achteren. Hij veegde onwillekeurig zijn hand af aan de donkerblauwe serge van de broek van zijn uniform. Pas toen drong het tot hem door dat de stilte – in combinatie met twee paar ogen die hem vragend aankeken – inhield dat hij de leiding op zich moest nemen; dat hij iets professioneels en politieachtigs moest doen.

'Jakkes,' zei hij.

De rechercheurs uit Taunton keken vast en zeker ook vaak naar Amerikaanse series, dacht Jonas bij zichzelf. Hij sloeg hen gade toen ze met grote stappen door het piepkleine woninkje van Margaret Priddy beenden, tegen antieke stukken botsten, zich op een kluitje in de gang verzamelden, en de smalle trap op en af denderden als Amerikaanse commando's die een inval deden in een tuinschuurtje.

Ondanks hun ervaring op het gebied van sterfgevallen onder verdachte omstandigheden wenste Jonas stiekem dat hij hen er nooit had bij gehaald. Uiteraard was hen niet bellen geen optie geweest, maar toch…

Jonas was niet toegerust om andere dan alleen de meest alledaagse zaken af te handelen. Hij was de enige afgevaardigde van het politiekorps Avon & Somerset voor zeven dorpen en een flink deel van Exmoor. Het was een paarsgroene zee die in golven naar de noordkust van het land glooide waar het zich samenvoegde met het Kanaal van Bristol dat het vanaf de andere kant tegemoetkwam. De mensen woonden hier in de dalen en lieten de met heide bedekte toppen over aan de barmhartigheid van zon, wind, regen, sneeuw en dikke, zilt geurende mistwolken die vanaf de oceaan naderbij kropen, zich er niets van aantrokken dat het land was en geen water, en de grens tussen de twee vervaagden. Mensen wandelden over de onbeschutte toppen, maar hun echte leven speelde zich af in de vouwen en plooien van Exmoor, buiten het zicht van nieuwsgierige ogen, waar geluiden hooguit tot het volgende opdoemende stuk meentgrond reikten voordat ze werden gesmoord door een vochtige muur van heide en gele brem.

De beschaduwde dalen waarin mensen groeiden, kenden verborgen geschiedenissen en vergeten geheimen, als de grote, donkere

kiezels in de talloze ondiepe stroompjes die de heide doorkruisten.

Het team Moordzaken dat de tweehonderd jaar oude cottage met twee kamers boven en twee beneden vulde met lawaai en drukte bleef echter niet staan om naar de onderstromen te luisteren.

Jonas moest niets hebben van inspecteur Marvel. Niet alleen klonk de naam van de uitdijende, rood aangelopen inspecteur als een of andere onfeilbare superheld, maar inspecteur Marvel had, met een uitdrukking op zijn gerimpelde gezicht alsof hij iets heel smerigs rook, zijn relaas aangehoord over hoe hij Margaret Priddy had aangetroffen.

Het was oneerlijk. Jonas vond dat hij het onderzoek na het beschamende 'Jakkes' goed was begonnen.

Hij had vastgesteld dat de verpleegkundige – een robuuste vijftigjarige die Annette Rogers heette – mevrouw Priddy om twee uur 's ochtends had gecontroleerd. Ze had niet gezien dat er iets mis was, maar had haar vervolgens om kwart over zes in de ochtend dood aangetroffen.

Ondanks het voor de hand liggende antwoord had hij Mark Dennis plichtmatig ondervraagd over de mogelijkheid dat een vrouw al slapend terwijl ze ook nog eens vanaf haar nek verlamd was haar eigen neus op een of andere manier had gebroken.

Hij had Mark Dennis en Annette Rogers naar de voordeur begeleid, en was daarbij zo min mogelijk van de kortste route afgeweken om het pad van en naar de plaats delict veilig te stellen.

Hij had het raam van de slaapkamer onderzocht en rond de raamklink al snel een paar krassen ontdekt. Vanaf het raamkozijn was het een sprong van nog geen anderhalve meter naar het platte dak van de uitbouw.

Hij had de plaats delict veiliggesteld. Hier in Shipcott hield dat in dat hij de deur had dichtgedaan en een briefje had opgehangen dat hij uit zijn standaard politieopschrijfboekje had gescheurd. Hij had zorgvuldig nagedacht over de tekst op het briefje, variërend van het gewichtige 'Plaats delict' – wat nogal belachelijk klonk op een velletje gelinieerd papier – en 'Politie! Verboden te betreden!' (te bazig) tot 'Geen toegang' (te vaag). Uiteindelijk had hij gekozen voor 'Niet storen, alstublieft,' omdat dit een beroep deed op ieders fatsoen en hij ervan overtuigd was dat het zou werken. Dat was ook zo.

Hij had Tiverton gemeld dat er mogelijk kwade opzet in het spel

was bij de dood van mevrouw Margaret Priddy van Big Pot Cottage, Shipcott, en Tiverton had de hulp ingeroepen van het Criminal Investigation Department van Taunton.

De afdeling Moordzaken in Taunton bestond uit een team gefrustreerde rechercheurs dat meestal onderbelast werd met verkeerd afgelopen dronken knokpartijen en Jonas vond dat Marvel hem juist dankbaar moest zijn voor het telefoontje in plaats van openlijk minachting voor hem te tonen. Hij wist dat een dorpsagent – of 'gebiedsgebonden wijkagent' zoals zijn functie officieel luidde – in de politiehiërarchie op de allerlaatste plaats kwam. Hij wist ook dat zijn jonge leeftijd bepaald niet in zijn voordeel was. Iedere politieagent van zijn leeftijd die ook maar iets voorstelde zou het veel verder hebben geschopt – zou op zijn minst gehuld in kogelwerend kevlar met een glimmend wapen hoge gebouwen doorzoeken tijdens de jacht op criminele meesterbreinen en gestoorde bommenleggers – in plaats van in een gehucht met dichtgeplakte ramen door de straten wandelen, kinderen vermanen en ontsnapte schapen bij elkaar drijven. Dat was werk voor een oude vent en Jonas was net eenendertig geworden, dus dat riekte naar luiheid en stomheid. Daarom deed Jonas zijn uiterste best om niet lui of achterlijk over te komen toen hij zijn aantekeningen met Marvel doornam.

Het was zinloos.

Marvel luisterde met een glazige blik in zijn ogen naar het verslag van de jonge agent en vroeg toen: 'Heb je haar aangeraakt?'

Jonas knipperde met zijn ogen en knikte – en werd meteen knalrood.

Marvel tuitte zijn lippen. 'Waar?'

'Haar neus. Dokter Dennis zei dat hij gebroken was en ik heb het gevoeld.'

'Waarom?'

Jonas had het gevoel alsof zijn gezicht brandde. Iedereen in de ruimte leek zijn bezigheden te hebben gestaakt om te luisteren naar het kruisverhoor waaraan hij werd onderworpen.

'Dat weet ik niet, inspecteur. Gewoon om het te controleren.'

'Zomaar voor de lol?'

'Nee, inspecteur, de dokter zei dat hij was gebroken en dat heb ik gecontroleerd.'

'Moest je zijn diagnose soms bevestigen? Ben jij daarvoor beter

gekwalificeerd dan hij? In medisch opzicht?' Het sarcasme droop van Marvels gezicht en Jonas zag vanuit een ooghoek dat de rechercheurs uit Taunton geamuseerd grijnsden en elkaar met rollende ogen aankeken.

'Nee, inspecteur.'

'Heeft nog iemand anders haar aangeraakt?'

'De verpleegkundige, inspecteur.'

'Was zij dan misschien beter gekwalificeerd dan dokter Dennis?'

'Nee, inspecteur.'

Marvel zuchtte en wapperde eenmaal machteloos met zijn armen op en neer als iemand die de achtervolging van een overvaller opgeeft. Een gebaar dat zei: 'Ik heb echt mijn best gedaan.'

'De dokter heeft haar dus aangeraakt. Daarna heb jij haar aangeraakt. Vervolgens heeft de verpleegkundige haar ook aangeraakt.'

Jonas had niets toe te voegen aan Marvels opsomming.

'Ja, inspecteur.'

'Verder nog iemand?'

'Nee, inspecteur.'

'Zeker weten? De melkboer misschien? Of de dorpsgek? Je hebt niet toevallig ook nog een willekeurige voorbijganger met zijn hond naar binnen geroepen om haar te betasten?'

Overal om hen heen klonk vrolijk gesnuif.

'Ik weet het zeker, inspecteur.'

Marvel zuchtte en vroeg toen: 'Hoe heet je?'

'Agent Holly, inspecteur.'

'Heb je weleens van een plaats delict gehoord, Holly?'

'Ja, inspecteur.' Jonas had nu echt hartgrondig de pest aan Marvel. De man sloofde zich duidelijk uit voor zijn publiek en Jonas had Margaret Priddy's neus inderdaad niet mogen aanraken, maar dan nog…

'Heb je weleens gehoord van het aantasten van een plaats delict, Holly?'

'Ja, inspecteur.' Het brandende gevoel van schaamte stroomde uit Jonas weg en maakte plaats voor een kille, afstandelijke woede. Die wist hij gemakkelijk te verbergen, maar zou hij voorgoed blijven koesteren in een grimmig hoekje van zijn hart waar hij alles opborg wat niet vriendelijk, verantwoordelijk en onzelfzuchtig was.

'En je weet ook dat dit heel slecht is, of niet soms?'

'Ja, inspecteur.'

'Een ontzettend stomme zet.'

Jonas had hem graag een dreun verkocht.

'Ja, inspecteur.'

Marvel glimlachte traag.

'Waarom heb je het dan gedaan?'

Jonas was acht jaar en Pete Bryant had een cricketbal door het dak van de kas van meneer Randall geslagen. Pete was ervandoor gegaan, maar Jonas had gedraald – en meneer Randall had hem met één vlezige klauw vastgegrepen en aan zijn arm gerukt, en diezelfde vraag recht in zijn gezicht geschreeuwd. De achtjarige Jonas had meneer Randall kunnen vertellen dat Pete de bal had gegooid, maar dat deed hij niet. Niet omdat hij bang was; niet omdat hij geen klikspaan was; maar omdat het toch al te laat was; de schade was al aangericht. Het glas was al verbrijzeld, meneer Randall was al kwaad, zijn bovenarm was al bont en blauw, de tranen stroomden al en zijn gevoel van eigenwaarde was al beschadigd. Het enige wat hem nu te doen stond, was zo snel hij kon naar huis gaan, zijn slaapkamerdeur dichtdoen en zonder dat zijn moeder het merkte huilen omdat het oneerlijk was.

De eenendertigjarige Jonas slikte nu gelaten dezelfde bittere pil en liet zijn blik van ingehouden woede varen, zodat hij pardoes over Marvels grijzende haar kon kijken.

'Het spijt me echt heel erg, inspecteur.'

Marvel nam de lange, jonge politieagent een tikje teleurgesteld in zich op. Hij had liever gehad dat de sukkel woedend een verdedigende houding had aangenomen. Hij hield wel van een stevige discussie. In plaats daarvan had agent Holly zich als een puppy op zijn rug laten rollen en zijn buik aan de buitenwereld ontbloot.

Ach, nou ja.

Marvel draaide zich om voordat hij weer iets zei.

'Je kunt gaan,' zei hij.

In een kleine opwelling van opstandigheid slikte Jonas zijn 'Ja, inspecteur' in en vertrok zonder verder nog iets te zeggen. Halverwege de trap hoorde hij Marvel iets zeggen wat hij niet verstond en daarna het bulderende gelach van de rechercheurs uit de grote stad.